

РЕЙ БРЕДЪРИ ГОЛЕМИЯТ ПОЖАР

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Сутринта, когато започна големият пожар, никой въпреки не успя да го угаси. Мариана, племенницата на мама, която живееше у нас, докато родителите ѝ бяха в Европа, се подпали цялата. И значи никой не успя да счупи малкото прозорче на червената кутия в ъгъла и да натисне копчето, за да извади противопожарния маркуч и да извика пожарникарите с каски. Горяща като подпален целофан, Мариана слезе долу, тръшна се на стола с висок плач или стон и отказа да изяде и един зальк.

Мама и татко се отдръпнаха — горещината в помещението бе нетърпима.

— Добро утро, Мариана.

— Какво? — Мариана погледна сякаш през тях и отговори неясно: — О, добро утро.

— Добре ли спа?

Знаеха, че не е спала. Мама ѝ даде чаша вода и всички се зачудиха дали няма да се изпари в ръката ѝ. Баба се взираше от мястото си във възпалените ѝ очи.

— Болна си, но не от някой бацил — каза тя. — Не биха го открили с микроскоп.

— Какво? — попита Мариана.

— Любовта е кръстница на глупостта — безпристрастно изрече татко.

— Ще ѝ мине — обърна се към него мама. — Когато са влюбени, момичетата само изглеждат глупави — защото тогава не могат да чуят нищо.

— Засяга евстахиевата тръба в средното ухо — каза татко. — И това кара много момичета да падат право в обятията на момчетата. Зная го. Веднъж една жена едва не ме смачка по този начин, и да ви кажа...

— Ш-ш-ш — намръщи се мама, гледаше Мариана.

— Не ни чува какво казваме. В момента е в каталепсия.

— Ще дойде да я вземе — прошепна високо мама, сякаш Мариана изобщо не беше в стаята. — Отиват да се возят на таратайката му.

Татко избърса уста с кърпата си.

— И нашата дъщеря ли беше такава, мамо? — поинтересува се той. — Ожени се и замина толкова отдавна, че съм забравил. Не си

спомням да е била такава глупачка. Изобщо не можеш да разбереш кога някое момиче е изпаднало в такова положение. Точно това подлъгва мъжа. Казва си — о, какво прекрасно безмозъчно момиче, обича ме, май ще се ожения за нея. Жени се, а после се събужда една сутрин и открива, че цялата ѝ мечтателност е изчезнала, на нейно място се е върнал разумът, разопаковал е багажа си и развява долното му бельо из къщата. Мъжът започва да ходи по въже и да играе по свирка. Озовава се на малък пустинен остров, в малка самотна дневна на сред вселената, заедно с медена пита, която изведнъж се оказва капан за мечки, с пеперуда, превърнала се ненадейно в оса. И тогава моментално си намира хоби — събиране на марки, срещи в клуба или...

— Стига си мърморил! — викна му мама. — Мариана, разкажи ни за младежа. Как му беше името? Нещо като Айзък Ван Пелт?

— Какво? О... да, Айзък.

Мариана се бе мятала в леглото си цяла нощ — ту прелистваше стихосбирки и четеше невъобразими стихове, ту лежеше по гръб или по корем, загледана в спящата под лунната светлина провинция. Миризмата на жасмин през цялата нощ изпълваше стаята и необичайната за ранната пролет топлина (термометърът показваше почти петнайсет градуса) не ѝ даваше да заспи. Ако някой я беше видял през ключалката, сигурно щеше да я оприличи на умираща пеперуда.

На сутринта приглади криво-ляво с ръце косата си пред огледалото и слезе за закуска, като в последния момент се сети да се облече.

Баба се подсмиваше тихо през цялото време.

— Трябва да ядеш, дете, *трябва* — рече накрая тя. Мариана взе една препечена филийка, но остави половината. В същия миг отвън се чу клаксон. Айзък! Със своята таратайка!

— Иха! — викна Мариана и бързо изтича нагоре.

Младият Айзък Ван Пелт бе поканен вътре и представен на всички.

След като Мариана най-сетне замина, татко избърса чело.

— Не зная. Това вече е прекалено.

— Та нали ти ѝ предложи да започне да излиза — каза мама.

— За което съжалявам — отвърна той. — Но тя е у нас вече половин година и ще остане още толкова. Помислих си, че ако се запознае с някой приятен младеж...

— И се оженят — прошепна мрачно баба, — и Мариана може почти моментално да се махне — *това ли е?*

— Е... — каза татко.

— Е — каза баба.

— Но сега е още по-лошо — отбеляза татко. — Пърха наоколо и пее със затворени очи, пуска онези ужасни любовни песни и си говори сама. Нормален човек не може да търпи всичко това. Пък и непрекъснато се смее. Осемнайсетгодишните момичета често ли се оказват в психиатриите?

— Изглежда ми съвсем свестен и приятен младеж — каза мама.

— Да, можем само да се молим за това. За ранния брак. — Татко отпи от малката си чаша вино.

На втората сутрин Мариана излетя от къщата като огнена топка, когато чу клаксона на таратайката. Младежът нямаше време дори да стигне до вратата. Само баба ги видя от прозореца на гостната как отлитат нанякъде.

— Едва не ме събори — промърмори татко и приглади мустака си. — *Това пък на какво прилича? Яйца с мозък? Виж ти.*

В същия ден, след като се върна вкъщи, Мариана влезе в дневната и се насочи към грамофонните си плочи. Съскането на иглата изпълни къщата. Пусна „Старата черна магия“ двайсет и един пъти, припяваше „ла-ла-ла“ и плуваше из помещението със затворени очи.

— Страх ме е да ида в собствената си гостна — оплака се татко. — Оттеглих се от работа, за да мога да си пуша пурите и да се наслаждавам на живота, а не да търпя някаква смахната роднина да тананика под полилея.

— Ш-ш-ш — срязва го мама.

— Това е истинска криза в живота ми — заяви татко. — В края на краищата тя е само гостенка.

— Знаеш какви са гостуващите момичета. Озоват ли се извън къщи, сякаш са попаднали в Париж. Ще си замине през октомври. Не е чак толкова страшно.

— Да видим — бавно започна татко. — Точно по това време, след около сто и трийсет дни, вече ще бъде погребан в гробището на

Грийн Лоун. — Стана и захвърли вестника си на малка бяла палатка на пода. — За Бога, мамо. Още *сега* ще поговоря с нея!

Тръгна и спря на прага на гостната, взираше се в танцуващата Мариана.

— Ла! — изпя тя.

Той прочисти гърлото си и направи крачка напред.

— Мариана...

— „Тази стара черна магия...“ — пееше Мариана. — Да?

Той гледаше как ръцете ѝ се извиват във въздуха. Хвърли му огнен поглед, докато прелиташе покрай него.

— Искам да поговорим. — Той си оправи вратовръзката.

— Да-дум-ди-дум-дум-ди-дум-ди-дум-дум — пееше тя.

— *Чуваш* ли ме? — настоятелно каза той.

— Той е *толкова* готин — каза тя.

— Явно.

— Знаеш ли, покланя се, отваря врати като някакъв портиер, свири на тромпет като Хари Джеймс, а сутринта ми подари букет маргаритки!

— Не се и съмнявам.

— Очите му са сини. — И тя погледна нагоре към тавана.

Самият той не можеше да види там нищо особено.

Тя продължаваше да танцува и да гледа към тавана. Той застана до нея и отново погледна нагоре, но не забеляза нито мокро петно, нито пукнатина.

— Мариана — въздъхна той.

— И ядохме омар в онова кафене край реката.

— Омар. Разбирам, но не искаме да рухнеш, да останеш без сили. Някой ден... утре трябва да останеш тук и да помогнеш на леля си Мат с покривчиците...

— Да, сър. — Тя се носеше из стаята, разперила криле.

— Чу ли какво казах?

— Да — прошепна тя. — Да. — Очите ѝ бяха затворени. — О, да, да. — Полата ѝ се въртеше около краката ѝ. — Вуйчо — каза тя, отметнала глава назад.

— Ще помогнеш ли на леля си с покривчиците? — изкрещя той.

— ...с покривчиците — промърмори тя.

— Ето! — Той седна в кухнята и вдигна вестника си. — Ето че й казах!

Но на следващата сутрин — едва бе седнал в леглото си — чу гръмовния рев на двигателя и как Мариана се втурва надолу по стълбите, спира за няколко секунди в трапезарията, колебае се край ваната колкото да реши дали не ѝ е лошо, след което затръшва входната врата. Таратайката се отдалечи по улицата заедно с двете пеещи гълъбчета.

Татко се хвана с две ръце за главата.

— Покривчици.

— Какво? — не разбра мама.

— Покровски — каза таткото. — Отивам на сутрешна визита при Покровски.

— Но той ще отвори чак в десет.

— Ще изчакам — реши татко със затворени очи.

Тази вечер и през още седем безумни вечери и почти нощи люлката на верандата тихо поскърцваше — напред-назад, напред-назад. Скрилият се в дневната татко явно изпитваше ожесточено облекчение всеки път, когато дърпаше от десетцентовата си пура и червената ѝ светлинка осветяваше невъобразимо трагичното му лице. Люлката на верандата изскърца. Той зачака следващото скърцане. Дочу меки като криле на пеперуда звуци, лек смях, някакви много приятни за момичешки уши думички.

— Моята веранда — каза татко. — Моята люлка — прошепна той на пурата си. — Моята къща. — Зачака поредното скърцане. — Боже мой.

Отиде до сандъка с инструменти и излезе на верандата с масльонка в ръка.

— Не-не, не ставайте. Стойте си. Ето, тук и тук. — Смаза лоста на люлката.

Бе тъмно. Не можеше да види Мариана, но я помириса. От миризмата на парфюма ѝ едва не падна в розовия храст. Не успя да зърне ѝ кавалера ѝ.

— Лека нощ — каза той. Влезе, седна и се заслуша. Скърцането вече го нямаше. Сега се долавяше единствено нещо, което вероятно бе пърхащото сърце на Мариана.

— Сигурно е много приятен — отбеляза мама от прага на кухнята и избърса една чиния.

— На това се надявам — прошепна татко. — Нали затова им позволявам всяка вечер да седят на верандата.

— Толкова дни са неразделни — каза мама. — Едно момиче не излиза толкова много пъти с приятен младеж, освен ако не е сериозно.

— Може пък да ѝ предложи тази вечер! — радостно предположи татко.

— Едва ли, толкова рано. А и тя е твърде млада.

— Въпреки това може и да се случи — размишляваше на глас той. — *Трябва* да се случи, дявол да го вземе.

Баба се изкиска от креслото си в ъгъла. Звукът бе като от прелистване на страниците на древна книга.

— Какво толкова смешно има? — попита татко.

— Почакай и ще видиш. Утре.

Татко впери поглед в тъмното, но баба не каза нито дума повече.

— Виж ти, виж ти — каза татко на закуска. Огледа яйцата с внимателно, бащинско око. — Виж ти, снощи на верандата имаше *повече шепот*. Как се казваше? Айзък? Е, доколкото мога да преценя, май вчера направи предложение на Мариана. Да, сигурен съм!

— Би било чудно — каза мама. — Пролетна сватба. Но е прекалено *рано*.

— Виж сега — авторитетно заобяснява татко. — Мариана е от онези момичета, които се омъжват бързо и млади. Не можем да заставаме на пътя ѝ, нали?

— Е, май тук си прав — съгласи се мама. — Една сватба би била нещо чудно. Пролетни цветя, а и Мариана ще е прекрасна в онази рокля, която видях миналата седмица в ателието на Хайдекър.

Всички с нетърпение загледаха към стълбите в очакване на Мариана.

— Извинете — изхриптя баба от мястото си. — Но на ваше място не бих говорила как ще се отърва толкова бързо от Мариана.

— И защо?

— Защото...

— Защо?

— Не ми се иска да попарвам плановете ви — изхриптя баба и се засмя. После кимна с мъничката си глава. — Докато вие се чудехте как по-бързо да я омъжите, аз я държах под око. Седем дни гледам онзи младеж как идва с колата си и бибипка отвън. Явно е артист, фокусник или нещо от сорта.

— Какво? — не разбра татко.

— Тъй де — каза баба. — Защото един ден е млад блондин, на следващия — висок брюнет, в сряда пък се яви като момък с мустак, в четвъртък бе с къдрава червена коса, в петък изглеждаше по-нисък и с шевролет вместо форд.

Мама и татко останаха известно време вцепенени, сякаш някой ги бе цапардосал с чук по лявото ухо.

— Даваш ли си сметка какви ги *говориш!* — викна накрая татко. Лицето му бе червено, сякаш всеки момент щеше да експлодира. — Казваш, че си *седяла* тук, а всички онези мъже...

— Ти все се криеше — скастри го баба. — Да не би да попречиш случайно. Ако се беше показал, щеше да видиш същото. Мълчах си. Ще се поохлади. Просто сега й е времето. Всяка жена минава през това. Трудно е, но може да се преживее. Всеки ден по един нов мъж прави чудеса за нея!

— Ти, ти, ти, *ти!* — Татко се задави, изцъкли очи, внезапно яката започна да го стяга. Рухна изтощен назад в стола си. Мама седеше и гледеше втрещено.

— Добро утро на всички! — Мариана изтича по стълбите и кацна на стола. Татко я зяпна.

— Ти, ти, ти, ти — обвиняващо се обърна той към баба.

Сега ще изтичам с вик на улицата, помисли си трескаво татко. Ще счупя стъклото на червената кутия, ще натисна копчето и ще викна пожарникарите с маркучите. А може пък изневиделица да се извие някоя закъсняла снежна буря и да изкарам Мариана навън да се охлади.

Не направи нищо. Горещината в стаята бе ужасна за сезона и всички излязоха на прохладната веранда, а Мариана остана вътре, загледана в портокаловия си сок.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.